

'ABD ALLAH IBN 'AMR IBN AL-'AAS

Den Ödmjuka Ångraren till Allah!

Den underkastade, ångrande, alltid återvändande dyrkaren som vi ska tala om är 'Abd Allah Ibn 'Amr Ibn Al-'Aas.

Precis som hans far var känd för sin förnuftighet och slughet, var han känd för sin högt upphöjda ställning bland dyrkare och eremiter. Hela hans liv ägdes åt dyrkan. Dagar och nätter räckte inte till för hans dyrkansgärningar.

Han omfamnade Islam före sin far. Sedan den dag han svor trohetsed, lyste hans hjärta som solljus genom Allahs ljus och lydighetens ljus.

Han vigde sig åt att recitera och förstå den Årorika Koranen, så att när den var fullständigt uppenbarad hade han lärt sig den hela utantill. Han reciterade den inte bara med kraft av ett retentivt minne och återgav en bok inlärd utantill, utan levde enligt dess lagar, fyllde sitt hjärta med dess storhet, var dess lydige tjänare och svarade på dess vädjan. Sedan vigde han sig åt dess läsning och recitation liksom förståelsen av den och vandrade mycket njutningsfullt i dess milda lustgårdar, nöjd med en glädjefylld själ, lycklig med dess heliga verser, med gråtande ögon av ångest och fruktan på grund av effekten av dess verser.

'Abd Allah skapades för att vara en dyrkande helgon. Ingenting alls kunde

distrahera honom från vad han skapades för och vägleds till. Om islams armé förde jihad mot de månggudadyrkande som angrep Islam, kunde han alltid hittas ihärdig i de främre leden, strävande efter att dö som martyr. Det var en kärleksfull själs strävande och en älskandes ihärdighet. När kriget var slut, var han att finna i den stora moskén eller den lilla moskén bredvid sitt hus, fastande om dagtid, bedjande om natten. Hans tunga kände inte till något världsligt tal, hur legitimt det än var. Hans tunga kände inte till annat än åkallande av Allah, reciterandet av Koranen, lovprisandet av Allah och bedjandet av Honom om förlåtelse och syndernas förlåtelse. Det är värt att veta hur djup hans dyrkan och asketism var. Profeten ﷺ fann sig en gång tvungen att ingripa för att begränsa 'Abd Allahs extremism i dyrkan.

Därför är moralen som kan abstraheras från 'Abd Allahs liv tvådelad. Den demonstrerar hur övermåttan den mänskliga själen kan fyllas med en extraordinär förmåga att nå yttersta grader av hängivenhet, dyrkan och dygd. Å andra sidan demonstrerar den islams angelägenhet om att upprätthålla en mittväg och måttfullhet, även när perfektion eftersträvas, för att den mänskliga själen inte ska förlora sin glöd och strävan och för att upprätthålla en hälsosam och trygg kropp.

Det nådde Profeten att 'Abd Allah tillbringade sitt liv på ett enhetligt sätt. Om det inte fanns något slag att delta i, var det oavbruten dyrkan, fastande, bedjan och reciterande av Koranen.

Profeten ﷺ skickade efter honom och bad honom att vara måttfull.

Profeten ﷺ sade: "Är det sant vad jag hörde, att du fastar varje dag utan att äta (utan att bryta din fasta en eller två dagar) och att du ber hela natten utan att sova? Det räcker att fasta bara tre dagar varje månad."

'Abd Allah sade: "Jag kan uthärda mer än det!" Profeten ﷺ sade: "Det räcker att fasta två dagar varje vecka." 'Abd Allah sade: "Jag kan uthärda mer än det." Profeten ﷺ sade: "Varför fastar du då inte den bästa fastan av alla, Daawuds (Davids) fasta; han fastade en dag och åt den andra."

Profeten ﷺ fortsatte att fråga honom: "Jag har fått veta att du reciterar hela Koranen på en natt. Jag är rädd att när du blir äldre ska du tröttna på att recitera den. Recitera den en gång varje månad. Recitera den en gång var tionde dag. Recitera den en gång var tredje dag." Sedan sade han: "Jag fastar och äter. Jag ber och sover. Jag gifter mig med kvinnor. Den som avhåller sig från att följa min väg, tillhör sannerligen inte mig."

'Abd Allah levde länge och när han blev äldre och svagare mindes han alltid Profetens råd och sade: "Om jag bara hade accepterat Profetens råd."

Det är inte lätt att hitta en troende av den sorten engagerad i ett krig som förs av två muslimska parter mot varandra. Hur var det möjligt att hans fötter bar honom från Al-Madiinah till As-Siffiin, där han gick med i Mu'aawiyahs armé i striden mot Imam 'Aliy? Ju mer vi betraktar 'Abd Allahs ställning, desto mer ska vi finna den värd er respekt och heder.

Vi såg hur 'Abd Allah var engagerad i dyrkan på ett sätt som verkligen hotade hans liv. Hans far var alltid bekymrad om denna sak. Därför klagade han ofta till Profeten ﷺ. Vid det särskilda tillfälle när Profeten ﷺ bad 'Abd Allah att vara måttfull i dyrkan med tydliga förslag om lämpliga intervall, var 'Abd Allahs far 'Amr närvarande. Profeten ﷺ lade 'Abd Allahs hand i sin fars och sade: "Gör som jag beordrat dig och lyd din far."

Trots att 'Abd Allah var lydig mot sin far på grund av sin tro och sitt förtroende, hade Profetens order till honom på ett sådant sätt och vid ett sådant tillfälle en mycket speciell inverkan på honom. 'Abd Allah levde hela sitt liv i ständig åminnelse av detta korta uttalande: "Gör som jag beordrat dig och lyd din far."

Dagar och år gick. Mu'aawiyah i Syrien vägrade svära trohetsed till 'Aliy. 'Aliy vägrade underkasta sig ett olagligt uppror. Krig bröt ut mellan de två muslimska partierna. As-Siffiin's slag passerade, och nu var det dags för Al-Jamal.

'Amr Ibn Al-'Aas hade valt att kämpa på Mu'aawiyahs sida. Vetande hur mycket folk litade på och erkände sin sons tro, fann han det mycket nyttigt för Mu'aawiyahs parti att övertala honom att ansluta sig och delta i kriget. Dessutom var 'Amr alltid optimistisk när han hade 'Abd Allah bredvid sig i krigstider. Han kunde inte glömma hans strävan och ansträngning vid erövringen av Syrien och på Al-Yarmuuk's dag.

När han ämnade ge sig av mot As-Siffiin vände han sig till sin son med orden: "O 'Abd Allah, gör dig redo, du ska kämpa med oss." 'Abd Allah svarade: "Hur? Profeten ﷺ har anförtrott mig att aldrig hålla ett svärd mot en muslims hals." Genom sina slughetkneper försökte 'Amr övertala sin son att de bara avsåg att döda Othman's mördare och ta hämnd.

Sedan överraskade han sin son med följande ord: "O 'Abd Allah, minns du

det sista som Profeten förpliktigade dig till, när han lade din hand över min och sade: Lyd din far? Jag befäller dig nu att ansluta dig till oss och kämpa med oss.”

'Abd Allah gick lydigt men med den djupa avsikten att varken bära ett svärd eller döda en muslim. Men hur skulle det vara möjligt? För tillfället var han bara med sin far, men när striden börjar, låt Allah göra vad Han vill.

Det var ett hårt och ferocious slag. Historiker argumenterar och är oense om 'Abd Allah deltog i striden från allra början eller inte.

Vi tror att han deltog från allra första början, eftersom striden knappt hade börjat förrän något hände som tvingade 'Abd Allah att stå öppet och tydligt emot hela kriget och emot Mu'aawiyah.

'Ammaar Ibn Yaasir, som var högt respekterad av Följeslagarna, kämpade på Imam 'Aliy's sida. En gång i det avlägsna förflutna hade Profeten ﷺ förutsett 'Ammaar's mord.

Detta var i de dagar när Profeten ﷺ och Följeslagarna byggde sin moské i Al-Madiinah efter Hijrah. Stenarna var enormt stora och även de starkaste kunde inte bära mer än en åt gången. 'Ammaar var dock så glad och munter att han fortsatte bära två stenar åt gången. Profeten ﷺ betraktade honom med tårfyllda ögon och sade: "Ve Sumaiyahs son. Han kommer att dödas av det orättvisa partiet." Alla Följeslagare som deltog i bygget hörde profetian och kom ihåg den väl. 'Abd Allah Ibn 'Amr var en av dem som hörde den.

I början av striden mellan 'Aliy's och Mu'aawiyah's parter besteg 'Ammaar en kulle och ropade: "I dag är dagen vi ska möta Muhammad och hans Följeslagare."

En grupp av Mu'aawiyah's parti förband sig att döda 'Ammaar, och de stack honom med ett spjut, varvid han föll som martyr.

Nyheten om 'Ammaar's bortgång spred sig snabbt. 'Abd Allah reste sig upprörd och sade: "Är det sant att 'Ammaar har dödats? Gjorde ni det? Det betyder att ni är det orättvisa partiet! Ni är de vilseledda krigarna!" Liket ett omen bröt han ut i armén, avskräckte kämparna och ropade högt: "Ni är det orättvisa partiet så länge det är ni som dödade 'Ammaar. Profeten ﷺ förutsåg hans mord av det orättvisa partiet för ungefär 27 år

sedan.”

'Abd Allahs ord nådde snart Mu'aawiyah, som skickade efter 'Amr och hans son. Han sade till 'Amr: "Kan du inte stoppa din galning?" 'Abd Allah sade: "Jag är inte galen, men jag hörde Profeten ﷺ en gång säga till 'Ammaar: 'Du kommer att dödas av det orättvisa partiet.'" Mu'aawiyah fortsatte att fråga: "Varför gick du då med i vårt parti?" 'Abd Allah sade: "För att Profeten ﷺ bad mig lyda min far och jag lydde honom och gick med er, men jag kämpade inte."

Medan de argumenterade, inträdde någon och bad Mu'aawiyah om tillstånd för 'Ammaar's mördare att gå in. I det ögonblicket ropade 'Abd Allah: "Låt honom in och tillkännage de 'goda nyheterna' - han är i helvetet."

Härmed tappade Mu'aawiyah humöret trots sin lugn och mildhet. Han ropade till 'Amr: "Kan du inte höra vad han säger?" 'Abd Allah fortsatte att försäkra Mu'aawiyah om att vad han sade var sanningen och att mördarna inte var annat än orättvisa tyranner. Sedan vände han sig till sin far och sade: "Om det inte vore för Profetens order att lyda dig, hade jag inte gett mig ut med dig."

Vid inspektionen av sin armé var Mu'aawiyah och 'Amr häpna och skrämde av att höra alla folk tala om Profetens profetia till 'Ammaar: 'Du kommer att dödas av det orättvisa partiet.' 'Amr och Mu'aawiyah var rädda att detta blotta mullrande snart skulle förvandlas till ett uppror mot Mu'aawiyah. De tänkte tillsammans tills de fann ett slughetknep. De spred följande ord bland folket: "Ja, Profeten ﷺ sade till 'Ammaar den dagen: 'Du kommer att dödas av det orättvisa partiet.' Profetens profetia är sann. 'Ammaar har dödats. Men vem dödade honom? De sanna mördarna är de som bad honom gå ut för att kämpa."

Mitt i sådan förvirring och tumult kan vilken logik som helst lätt spridas. På detta sätt segrade Mu'aawiyahs och 'Amr's logik. Striden fortsatte. 'Abd Allah återvände till sin moské och sin dyrkan.

Han levde ett liv fyllt med ingenting annat än dyrkan och tillbedjan. Ändå förblev den blotta handlingen att ge sig ut till slagfältet alltid en anledning till oro. Han mindes aldrig denna handling utan att gråta och säga: "Vad hade jag att göra med As-Siffiin? Varför bekymrade jag mig med dödandet av muslimer?"

En dag, medan han satt med några följeslagare i Profetens moské, gick Al-Hussain Ibn 'Aliy (må Allah vara nöjd med honom) förbi och de hälsade på varandra. När Al-Hussain gick sin väg sade 'Abd Allah till dem som satt med honom: "Skulle ni vilja veta den människa som är mest älskad av änglarna? Det är den som nyss gick förbi, Al-Hussain Ibn 'Aliy. Han har inte talat med mig sedan As-Siffiins dag. Jag skulle vilja att han talade med mig mer än jag önskar alla denna världens välsignelser."

Han beslöt tillsammans med Abu Sa'iid Al-Khudriy att besöka Al-Hussain. Där i Al-Hussains hus ägde mötet mellan dessa två store män rum. 'Abd Allah började tala. När han nämnde As-Siffiin, frågade Al-Hussain honom tillrättavisande: "Du, deltog du i striden på Mu'aawiyahs sida?" 'Abd Allah sade: "En dag klagade 'Amr Ibn Al-'Aas till Profeten ﷺ och sade: "Abd Allah fastar hela dagen och ber hela natten.' Då sade Profeten till mig: 'O 'Abd Allah, bed och sov, fasta och ät. Lyd din far.' När det var As-Siffiin's dag svor min far vid Allah att jag måste ge mig ut med honom. Jag gav mig ut men, vid Allah, jag stack inte med ett spjut, jag kämpade inte med ett svärd och jag sköt inga pilar."

Vid 72 års ålder, medan han bad i sin moské, bad om Allahs förlåtelse och tackade Allah tacksamt, inbjöds han att ansluta sig till den eviga resan. Fylld av en längtansfull strävan svarade han. Hans själ lämnade världen med glädje för att förena sig med sina bröder som hade föregått honom. Glädjens budbärare förkunnade från Himmelen:

"O fridfull själ, återvänd till din Herre, välnöjd och välgillad. Träd in bland Mina tjänare, och träd in i Mitt Paradis!" (89:27-30).